

The Apocalypse of Peter (Akhmim Fragment)

Transcribed from Lic. Dr. Erich Klostermann (ed.), *Apocrypha I: Reste Des Petrus-evangeliums, Der Petrus-Apokalypse und des Kerygmatis Petri* (Bonn: A. Marcus und E. Weber's Verlag, 1903), pp. 8-11

Note: I have transcribed this text myself from the above source. It uses a unicode font (Palatino Linotype). Please send corrections to me at Goodacre@duke.edu and we can then ensure the most accurate text possible. Thank you very much for your help.

Location of Word Document: <http://markgoodacre.org/ApocPet.doc> .

Location of PDF: <http://markgoodacre.org/Apoc.pdf> .

Mark Goodacre, Dept of Religion, Duke University.
Latest update: 27 May 2009.

- I. I | πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔσονται ψευδοπροφήται, καὶ ὁδοὺς καὶ δόγματα ποικίλα τῆς ἀπωλείας διδάξουσιν· 2. ἐκεῖνοι δὲ υἱοὶ τῆς ἀπωλείας γενήσονται. 3 καὶ τότε ἐλεύσεται ὁ θεὸς ἐπὶ τοὺς πιστοὺς μου τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶν[τας] καὶ θλιβομένους καὶ ἐν τούτῳ τῷ βίῳ τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν δοκιμάζοντας, καὶ κρινεῖ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνομίας.
- II. 4. Καὶ προσθεὶς ὁ κύριος ἔφη· ἄγωμεν εἰς τὸ ὄρος, εὐξώμεθ[α]. 5. ἀπερχόμενοι δὲ μετ' αὐτοῦ ἡμεῖς οἱ δώδεκα μ[α]θ[η]ταὶ ἐδεήθημεν, ὅπως δείξη ἡμῖν ἕνα τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν <τῶν> δικαίων τῶν ἐξεληθόντων ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἵνα ἴδωμεν ποταποὶ εἰσι τὴν μορφήν καὶ θαρσῆσαντες παραθαρσύνωμεν καὶ τοὺς

ἀκούοντας ἡμῶν ἀνθρώπους. III. 6. [κ]αὶ εὐχομένων ἡμῶν
ἄ[φνω] φ[αίν]ονται δύο ἄνδρες ἐστῶτες ἔμπροσθε τοῦ κυρίου
πρὸς ο[ὓς] οὐκ ἐδυνήθημεν ἀντιβλέψαι· 7. ἐξήρ[χ]ετο γὰρ ἀπὸ
τῆς ὄψεως αὐτῶν ἀκτὴν ὡς ἡλίου καὶ φωτεινὸν ἦν αὐτ[ῶν τὸ]
ἔνδυμα, ὅποιον ο[ὐ]δέποτε ὀφθαλμὸς ἀνθρώπ[ου] εἶδεν· οὐδὲ
γὰρ στόμα δύναται ἐξηγήσασθαι ἢ κ[αρδία ἐπινοῆσα]ι τὴν
δόξαν ἣν [ἐ]νεδέδυντο καὶ τὸ κάλλ[ος τῆς ὄψ]εως | αὐτῶν. 8.
οὓς ἰδόντες ἐθαμβώθημεν· τὰ μὲν γὰρ σώματα αὐτῶν ἦν
λευκότερα πάσης χιόνος καὶ ἐρυθρότερα παντὸς ῥόδου. 9.
συνεκέκρατο δὲ ἐρυθρὸν αὐτῶν τῷ λευκῷ, καὶ ἀπλῶς οὐ
δύναμαι ἐξηγήσασθαι τὸ κάλλος αὐτῶν. 10. ἢ τε γὰρ κόμη
αὐτῶν οὐλη ἦν καὶ ἀνθηρὰ καὶ ἐπιπρέπουσα αὐτῶν τῷ τε
προσώπῳ καὶ τοῖς ὤμοις ὥσπερ εἷς στέφανος ἐκ νάρδου σταχυος
πεπλεγμένος καὶ ποικίλων ἀνθῶν ἢ ὥσπερ ἴρις ἐν ἀέρι· τοιαύτη
ἦν αὐτῶν ἡ εὐπρέπεια.

IV. 11. Ἰδόντες οὖν αὐτῶν τὸ κάλλος ἔκθαμβοι γεγόναμεν πρὸς
αὐτούς, ἐπειδὴ ἄφνω ἐφάνησαν. 12. καὶ προσελθὼν τῷ κυρίῳ
εἶπον· τίνες εἰσὶν οὗτοι; 13. λέγει μοι· οὗτοί εἰσιν οἱ ἀδελφοὶ
ὑμῶν οἱ δίκαιοι ὧν ἠθελήσατε [τα]ς μορφὰς ἰδεῖν. 14. καὶ γὰρ ἔφην
αὐτῷ· καὶ ποῦ εἰσι πάντες οἱ δίκαιοι ἢ ποιὸς ἐστὶν ὁ αἰὼν ἐν ᾧ
εἰσι ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν; V. 15. καὶ ὁ κύριος ἔδειξέ μοι
μέγιστον χῶρον ἐκτὸς τοῦ[τ]ου τοῦ κόσμου ὑπέρλαμπρον τῷ

φωτί, καὶ τὸν ἀέρα τὸν ἐκεῖ ἀκτίσιν ἡλίου καταλαμπόμενον |
καὶ τὴν γῆν αὐτὴν ἀνθοῦσαν ἀμαράντοις ἄνθεσι καὶ ἀμωμάτων
πλήρη καὶ φυτῶν εὐανθῶν καὶ ἀφθάρτων καὶ καρπὸν
εὐλογημένον φερόντων. 16. τοσοῦτον δὲ ἦν τὸ ἄνθος ὡς καὶ ἐφ'
ἡμᾶς ἐκεῖθεν φέρεσθαι. 17. οἱ δὲ οἰκήτορες τοῦ τόπου ἐκείνου
ἐνδεδυμένοι ἦσαν ἔνδυμα ἀγγέλων φωτεινόν, καὶ ὅμοιον ἦν τὸ
ἔνδυμα αὐτῶν τῇ χώρᾳ αὐτῶν. 18. ἄγγελοι δὲ περιέτρεχον
αὐτοὺς ἐκεῖσε. 19. ἴση δὲ ἦν ἡ δόξα τῶν ἐκεῖ οἰκητόρων, καὶ μιᾷ
φωνῇ τὸν κύριον θεὸν ἀνευφήμουν εὐφραινόμενοι ἐν ἐκείνῳ τῷ
τόπῳ. 20. λέγει ἡμῖν ὁ κύριος· οὗτός ἐστιν ὁ τόπος τῶν
ἀδελφῶν ὑμῶν τῶν δικαίων ἀνθρώπων.

- VI. 21. Εἶδον δὲ καὶ ἕτερον τόπον καταντικρὺς ἐκείνου
αὐχμηρότατον. καὶ ἦν τόπος κολ[ά]σεως. καὶ οἱ κολαζόμενοι
ἐκεῖ καὶ οἱ κολάζοντες ἄγγελοι σκοτεινὸν εἶχον <τὸ ἔνδυμα>
αὐτῶν, ἐνδεδυμένοι κατὰ τὸν ἀέρα τοῦ τόπου.
- VII. 22. Καὶ τινες ἦσαν ἐκεῖ ἐκ τῆς γλώσσης κρεμάμενοι· οὗτοι δὲ
ἦσαν οἱ βλασφημοῦντες τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης. καὶ ὑπέκειτο
αὐτοῖς πῦρ φλεγόμενον καὶ κολάζον αὐτούς.
- VIII. 23. Καὶ λίμνη τις ἦν μεγάλη πεπληρωμένη | βορβόρου
φλεγόμενου, ἐν ᾗ ἦσαν ἄνθρωποι τινες ἀποστρέφοντες τὴν
δικαιοσύνην, καὶ ἐπέκειντο αὐτοῖς ἄγγελοι βασανισταί.

- IX. 24. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι· γυν[αῖ]κες [τ]ῶν πλοκάμων
ἐξηρημέναι ἀνωτέρω τοῦ βορβόρο[υ] ἐκείν[ου] τοῦ
ἀναπαφλάζοντος· αὐτ[αι] δὲ ἦσαν αἱ πρὸς μοιχείαν
κοσμηθεῖσαι· οἱ δὲ συμμιγ[έντ]ες αὐτῶν τῷ μιάσματι τῆς
μοιχείας ἐκ τῶν ποδῶν [ἦσαν] κ[ρεμ]άμενοι κ[αὶ] τὰς κεφαλὰς
εἶχον ἐν τῷ βορβόρ[ω, καὶ] φ[ωνῆ] μεγάλῃ] ἔλεγον· οὐκ
ἐπιστεύομεν ἐλεύσεσθαι εἰς τοῦτον τὸν τόπον.
- X. 25. Καὶ τοὺς φονεῖς ἔβλεπον καὶ τοὺς συνειδότας αὐτοῖς
βεβλημένους ἐν τινι τόπῳ τεθλιμμένῳ καὶ πεπληρωμένῳ
έρπετων πονηρῶν καὶ πλησσομένους ὑπὸ τῶν θηρίων ἐκείνων
καὶ οὕτω στρεφομένους ἐκεῖ ἐν τῇ κολάσει ἐκείνῃ· ἐπέκειντο δὲ
αὐτοῖς σκώληκες ὥσπερ νεφέλαι σκότους. αἱ δὲ ψυχαὶ τῶν
πεφονευμένων ἐστῶσαι καὶ ἐφορῶσαι τὴν κόλασιν ἐκείνων τῶν
φονέων ἔλεγον· ὁ θεός, δικαία σου ἡ κρισις.
- XI. 26. Πλησίον δὲ τοῦ τόπου ἐκείνου εἶδον ἕτερον τόπον
τεθλιμμ[έν]ον ἐν <ῶ> ὁ ἰχῶρ καὶ ἡ δυσωδία τῶν κολαζομένων
κατέρρεε καὶ ὥσπερ λίμνη ἐγίνετο ἐκεῖ· κἀκεῖ ἐκάθηντο
γυναῖκες ἔχουσαι τὸν ἰχῶρα μέχρι τ[ῶ]ν τραχήλ[ων], καὶ
ἀντικρὺς αὐτῶν πολλοὶ παῖδες, οἱ[τί]νες ἄωροι ἐτ[ί]κτοντο,
καθήμενοι ἔκλαιον, καὶ προήρχοντο ἐξ αὐ[τῶ]ν φλόγ]ες πυρὸς
καὶ τὰς γυναῖκας ἔπλησσον κατὰ τῶ[ν] ὀφθαλμῶν· αὐταὶ δὲ
ἦσαν αἱ ἀ[γάμ]ως τὰ βρέφη τεκο]ῦσαι καὶ ἐκτρώσασαι.

- XII. 27 Καὶ ἕτεροι [ἄνδρες] καὶ γυναῖκ[ε]ς φλεγόμενοι ἦσαν μέχρι τοῦ ἡμίσουσ αὐτῶν καὶ βεβλημένοι ἐν τόπῳ σκοτεινῷ καὶ μαστιζόμενοι ὑπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἐσθιόμενοι τὰ σπλάγχνα ὑπὸ σκωλήκων ἀκοιμήτων· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ διώξαντες τοὺς δικαίους καὶ παραδόντες αὐτούς.
- XIII. 28 Καὶ πλησίον ἐκείνων πάλιν γυναῖκες καὶ ἄνδρες μασώμενοι αὐτῶν τὰ χεῖλη καὶ κολαζόμενοι καὶ πεπυρωμένον σίδηρον κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν λαμβάνοντες· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ βλασφημέσαντες καὶ κακῶς εἰπόντες τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης.
- XIV. 29 Καὶ καταντικρὸν τούτων ἄλλοι πάλιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες τὰς γλώσσας αὐτῶν μασώμενοι καὶ πῦρ φλεγόμεν[ο]ν ἔχοντες ἐν τῷ στόματι· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ψευδομάρτυρες.
- XV. 30 Καὶ ἐν ἑτέρῳ τινὶ τόπῳ χάλικες ἦσαν ὀξύτεροι ξιφῶν καὶ παντὸς ὀβελίσκου, πεπυρωμένοι· καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες ῥάκη ῥυπαρὰ ἐνδεδυμένοι ἐκυλίοντο ἐπ' αὐτῶν κολαζόμενοι· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ πλουτοῦντες καὶ τῷ πλούτῳ αὐτῶν πεποιθότες καὶ μὴ ἐλεήσαντες ὀρφανούς καὶ χήρας, ἀλλ' ἀμελήσαντες τῆς ἐντολῆς τοῦ θεοῦ.
- XVI. 31 Ἐν δὲ ἑτέρῳ λίμη μεγάλη πεπληρωμένη πύου καὶ αἵματος καὶ βοβόρου ἀναζέοντος ἰστήκεισαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες μέχρι γονάτων· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ δανείζοντες καὶ ἀπαιτοῦντες τόκους τόκων.

- XVII. 32 Ἄλλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ κρημνοῦ μεγάλου
καταστρεφόμενοι ἤρχοντο κάτω καὶ πάλιν ἠλαύνοντο ὑπὸ τῶν
ἐπικειμένων ἀναβῆναι ἄνω | ἐπὶ τοῦ κρημνοῦκαὶ
κατεστρέφοντο ἐκεῖθεν κάτω, καὶ ἡσυχίαν οὐκ εἶχον ἀπὸ ταύτης
τῆς κολάσεως· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ μίαναντες τὰ σώματα ἑαυτῶν ὡς
γυναῖκες ἀναστρεφόμενοι, αἱ δὲ μετ' αὐτῶν γυναῖκες αὐταὶ
ἦσαν αἱ συγκοιμηθεῖσαι ἀλλήλαις ὡς ἂν ἀνὴρ πρὸς γυναῖκα.
- XVIII. 33 Καὶ παρὰ τῷ κρημῶ ἐκείνῳ τόπος ἦν πυρὸς πλείστου
γέμων· κακεῖ ἰστήκεισαν ἄνδρες οἵτινες ταῖς ἰδίαις χερσὶ ξόανα
ἑαυτοῖς ἐποίησαν ἀντὶ θεοῦ.
- XIX. Καὶ παρ' ἐκείνοις ἄνδρες ἕτεροι καὶ γυναῖκες ῥάβδους πυρὸς
ἔχοντες καὶ ἀλλήλους τύπτοντες καὶ μηδέποτε παυόμενοι τῆς
τοιαύτης κολάσεως <οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ . . . >.
- XX. 34 Καὶ ἕτεροι πάλιν ἐγγὺς ἐκείνων γυναῖκες καὶ ἄνδρες
φλεγόμενοι καὶ στρεφόμενοι καὶ τηγανιζόμενοι· οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ
ἀφέντες τὴν ὁδὸν τοῦ θεοῦ |